

על כל דג, הימאים מתרגשים פחות. אבל גם הם מלאי סיפורי התפעלות על הדולפין, ידו טוב־הלב והנבון של הימאי. הימאים מנצלים את בורותם של החיילים בחיי הדולפינים ומותחים אותם בסיפורים מרתקים על אורח־חיהם המעניין ועל פיקחותם.

"דולפיני!" הקריאה עולה מעל לסיפון הנחתת. במקביל לספינה מנתרים דגים שחורים גדולים מתוך המים, מציינים קשת מושלמת באוויר, צוללים בחזרה. מדלגים כמו כנשים במורדה. החיילים מצטופפים ומצביעים בפליאה

המייצרים: מול טיראן

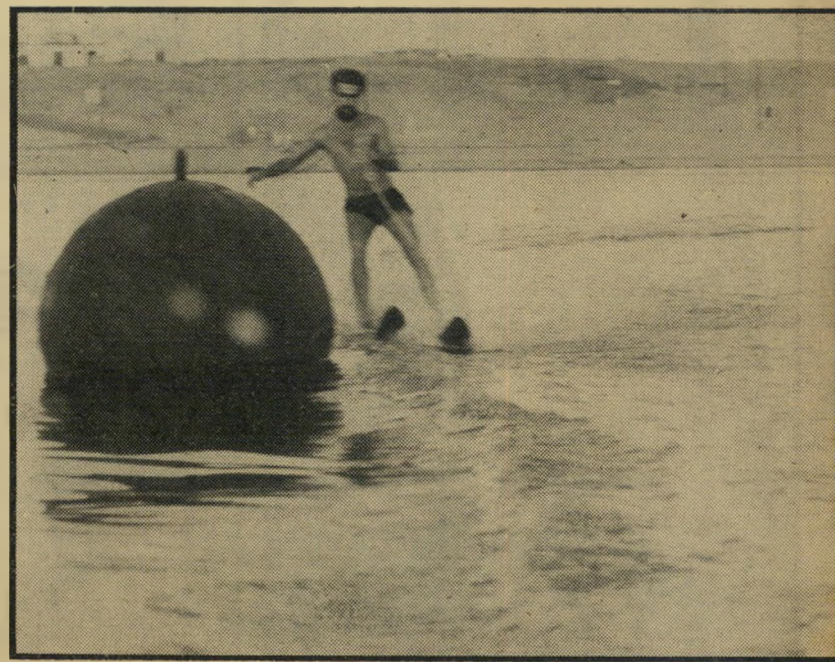

כבר על סיפון האונייה המובילה אותם. **★ ★ ★ מתאים רק לסודאנים**

מעלים זכרונות. בפעם הראשונה שהפלגתי במיפרץ הזה, היה ב־1956. באתי עם הטיבה 9" זה אחר הוותיקים. מאלה שתמיד כבר היו שם לפניך. הפלגנו לאי טיראן. לקחנו את המפקד המצרי של שארם אלי־שייך שיראה לנו את הדרך. אתם יודעים כמה זמן היו יושבים שם הסודאנים, בלי להתחלף? שלושה חודשים! רק סודאנים מסוגלים לזה. אם היו שולחים פולני לשם היה חוזר סודאני! הנתת גולשת קדימה. אחד מאנשי־הצוות משליך חכה, קשורה לחוט ניילון דק. אולי יצליח לרוג ארוחה קצת יותר מלהיבה מוז שמגשישים במיטבח בשארם? תפנית — והספינה מתקרבת אל החיף.

כשאתה חרר, אפתח קו הפלגות מכאן לאילת. מלצרים בחליפות לבנות. חומרות ריקודים. חתיכות עם גברים עשיריים על הסיפון, ונוף, נוף, נוף...

הנוף משגע: מים כחולים ועמוקים, הרים פראיים, סלעים הנשפכים אלף מיפרצים. הרחק מנגד — חוף־סעודיה. ובאמצע הים — בליטה אדומה־חומה: האי טיראן. הגבר החולם על ספינת־שעשועים, לכשיש תהרה, הוא בינתיים קצין נחתת של חיל־הים. מין אוטובוס ימי ענקי, המוביל כל דבר לכל מקום. במיקרה זה היא עסוקה בהעברת יחידה צבאית אל מוצב כלשהו, אישם בחוף הארוך של המיפרץ. ההפלגה ארוכה למדי. החיילים מתחילים לקלף את החגור והמדים. לפניהם ימים ארוכים של שירות במוצב הנידח, בו ייקלו בשמש. אבל הם רוצים להתחיל את השיוף

הנחתים

זהו חיל המארנס של צה"ל. אומנם בסרטי־המלחמה האמריקאיים נראית נחיתה ימית הרבה יותר מלהיבה ומקפיאת־דם, אבל כאן לא מדובר בפלישה אלא בסתם הורדת כוח לחוף, שיחליף כוח אחר העיקר שהנשק לא יירטב.

שארם אל־שייך

של שעות־הפנאי, כאשר המלחמה נראית רחוקה מאוד. על פני מימיו הרונגעים של המיפרץ מחליק איש חיל־הים, שהביא את המיגלשים עימו מן הצפון הרחוק ותוך כדי כך מלטף ביעף את המצוף.